

Älskade!

Råd mig, hjälp mig, hvad jag skall göra, hur jag skall bära mig åt.

Frestelser och synd snärja mig hårdt i sina garn och jag vill icke, jag får icke falla. Jag vill icke i mitt samvete blyggas för dig. Din ande är ren och hög och i din närhet är det ej svårt att vara god. Men då du är borta krypa de onda tankarna och begäran fram som nattens och vildmar-kens röfljus i sina hälor och de glo på mig med sina brinnande ögon och gripa efter mig med sina klor. Ibland ville jag förbanna min födelse-
strund, som brakte mig till ett sådant ve, men lifvet är mig kärt och oftast ler det lyst och sorglöst mot mig, så

att jag för stunden glömmor allt det onda och svära.

Ingen, ingen kan hjälpa mig, åt ingen kan jag förtro mig och lätta mitt betryckta sinne. Ett slände som mitt måste bäras för mig själf och döljas i mitt inre ett helt, långt lif.

Hvad gjorde det, om jag blott finge luta mitt hufvud mot ditt bröst och förtälja min lefnads gata, men det är ju en lika stor omöjlig-
het, som att nå himmelens stjärnor. En tantalus är jag, dömd till lång tränad.

Hvad vore det för svårighet, om det finnes en annan, som lede med mig och förstode mina kval, men jag är ju ensam, ensam, och mitt ansikte måste le och min mun

Älskade!

Råd mig, hjälp mig, hvad jag skall
göra, hur jag skall bära mig åt.
Frestelser och synd snärja mig
hårt i sina garn och jag vill icke,
jag får icke falla. Jag vill icke i mitt
samvete blygas för dig. Din ande
är ren och hög och i din närhet är
det ej svårt att vara god. Men då du
är borta krypa de onda tankarna och
begären fram som nattens och vildmar-
kens rofdjur ur sina hålor och de glo
på mig med sina brinnande ögon
och gripa efter mig med sina klor.
Ibland ville jag förbanna min födelse-
stund, som brakte mig till ett sådant
ve, men lifvet är mig kärt och oftast
ler det ljust och sorglöst mot mig, så

att jag för stunden glömmer allt
det onda och svåra.

Ingen, ingen kan hjälpa mig,
åt ingen kan jag förtro mig och lätta
mitt betryckta sinne. Ett elände som
mitt måste bäras för mig själf och
döljas i mitt inre ett helt, långt lif.
Hvad gjorde det, om jag blott
finge luta mitt hufvud mot ditt
bröst och förtälja min lefnads gåta,
men det är ju en lika stor omöjlig-
het, som att nå himmelens stjärnor.
En Tantalus är jag, dömd till lång
trånad.

Hvad vore det för svårighet, om
det funnes en annan, som lede med
mig och förstode mina kval, men
jag är ju ensam, ensam, och mitt
ansikte måste le och min mun

skämta för att ej för människorna,
de kalla, dömande människorna blotta
den vulkan, som brinner och ryter
inom den hycklande ytan.

Spel och förstälkning miste hela
mitt lif bli ute bland mina medmänn-
iskor, synd och förnedring eller gagn-
lös kamp i min ensamhet.

Du, älskade, kära, du förstår ej
detta, och jag hoppas och tror, att
det ej någonsin skall komma inför
dina ögon eller öron, men finge jag
blott ständigt vara i din närhet,
så skulle jag vara god och ren, och
de onda tankarna skulle hålla sig
fjärran ~~för~~ från mig.

Jag fruktar ensamheten och
dess tankar och jag älskar den jäm-
väl, ty då slappas spänningen, då

rysphör spelet för en stund.

Skvad skall mitt lifs öde blifva,
frågar jag mig ofta. Och jag finner
intet svar, allt ser så mörkt ut, om
jag betraktar det från denna hantliga
synpunkt, som jag fått vänja mig
att se snart sagt allt.

Skulle jag känt min mor, kan-
ske hennes ande och minnet af hennes
rena väsen kunde ha hjälpt och
stödt mig, men jag kände henne
ej och jag har ej någon medveten
hjälps af henne.

Blott en sådan människas när-
het som du, min älskade, kan för
en tid skingra alla dessa kval, som
ongre mig, och ditt exempel kan manna
mig till efterföljd. Men sedan komma
de åter, vilddjuren, och kampen varder
än värre.

skämta för att ej för människorna,
de kalla, dömande människorna blotta
den vulkan, som brinner och ryter
inom den hycklande ytan.

Spel och förställning måste hela
mitt lif bli ute bland mina medmän-
niskor, synd och förnedring eller gagn-
lös kamp i min ensamhet.

Du, älskade, kära, du förstår ej
detta, och jag hoppas och tror, att
det ej någonsin skall komma inför
dina ögon eller öron, men finge jag
blott ständigt vara i din närhet,
då skulle jag vara god och ren, och
de onda tankarna skulle hålla sig
fjärran (för) från mig.

Jag fruktar ensamheten och
dess tankar och jag älskar den jäm-
väl, ty då slappas spänningen, då

upphör spelet för en stund.

Hvad skall mitt lifs öde blifva
frågar jag mig ofta. Och jag finner
intet svar, allt ser så mörkt ut, om
jag betraktar det från denna hemliga
synpunkt, som jag fått vänja mig
att se snart sagt allt.

Hade jag känt min mor, kan-
ske hennes ande och minnet af hennes
rena väsen kunde ha hjälpt och
stödt mig, men jag kände henne
ej och jag har ej någon medveten
hjälp af henne.

Blott en sådan människas när-
het som du, min älskade, kan för
en tid skingra alla dessa kval, som
omge mig, och ditt exempel kan mana
mig till efterföljd. Men sedan kommo
de åter, vilddjuren, och kampen varder
än värre.